

dighederne er saa human, som den kan være. Straffene ja, de kunne aldrig være humane, om jeg saa maa sige. Dermed skal naturligvis ikke være sagt, at der ikke kan være Forskel paa Straffene; men de kunne i og for sig aldrig være humane i almindelig Forstand. Derfor er det med fuld Overbevisning, at jeg ikke alene stemmer for Paragraffen, som den staar her, men at jeg vilde stemme for den paa ny — med mindre man kunde sætte noget andet og bedre i Stedet — selv om der var Tale om den almindelig Fattiglovgivning.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale, at man forkaster det af det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn stillede Ændringsforslag, og med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag kan jeg henholde mig til den ærede Ordfører.

Justitsministeren (N. L. M. Mann):

Jeg skal begynde med at udtale, at jeg kan tiltræde de Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget. Derimod maa jeg, ligesom den ærede sidste Taler (Th. Nielsen) og den ærede Ordfører (Rumb), udtale mig aldeles bestemt imod det af Mindretallet (C. C. Andersen) stillede Forslag om at lade § 53 udgaa. Jeg skal ikke gentage, hvad der allerede fra andre Sider er sagt i den Henseende, men kun tillade mig at føje et Par Bemærkninger til, hvad der allerede maatte være udtalt, nemlig at den Omstændighed, at der ikke er Tvangs- eller Arbejdsanstalter paa Færøerne, ialt Fald med Hensyn til første Stykke af § 53, kun kan have til Følge, at man maasse kunde bortvolere de Ord: „Bortgang uden Tilladelse fra den Arbejds- eller Forsørgelsesanstalt, hvor vedkommende er anbragt.“ Det kunde maasse siges, at saalænge der ikke er Arbejds- eller Forsørgelsesanstalter paa Færøerne, er denne Bestemmelse mindre nødvendig; men paa den anden Side kan den heller ikke skabe noget, og da der dog er Mulighed til Stede for, at der kan komme saadanne Anstalter, finder jeg det rigtigst, at den bliver staaende. Hvad der i øvrigt staar i første Stykke af § 53, med Undtagelse af den oplæste Sætning, finder jeg fuldstændig anvendeligt, hvad enten der findes Arbejds- og Forsørgelsesanstalter eller ikke. Hvad enten der er Arbejds- og Forsørgelsesanstalter eller ikke, kan det aabenbart ikke tillades, at den fattige benytter den Understøttelse, han har faaet, de Penge, de Genstande eller det Tøj, han har faaet, til at drikke Pengene op eller sælge disse Genstande eller Tøjet for at drikke de indkomne Penge op, ligesom det heller ikke kan tillades ham at udvise Ufordragelighed eller Opfætsighed

mod foresatte i dette Forhold. Hvis det var indrettet saaledes her i Berden, at man kunde lade være at understøtte Personer, som opførte sig saaledes, saa kunde jeg forstaa den Tale; men saadan er det ikke. Fordi en Person misbruger den hvede Fattigunderstøttelse eller paa anden Maade optræder utilbørligt, kan man ikke sige til ham: Gaa din Vej, nu faar du ikke mere, nu ere vi færdige; kunde man det, saa behøvede man ikke disse disciplinære Straffe; men saaledes er Forholdet ikke. Selv om de vedkommende ere nok saa gale, skal man beholde dem og sørge for, at de have Klæder, og at de ikke dø af Sult osv. Naar Fattigvæsenet skal beholde saadanne Personer, maa der virkelig ogsaa eksistere de fornødne Midler til at tvinge dem og udøve den fornødne Disciplin over dem. I den Henseende kan jeg ganske slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler udtalte. At Forholdene skulde være anderledes paa Færøerne end i det øvrige Land, kan jeg ikke erkende. Drukkenfaber er en Last, som mere end i det øvrige Danmark gaar i Svang paa Færøerne, og at der ikke skulde være Slagsbrødre, kan jeg ikke indse, at der kan anføres nogen fornuftig Grund for.

Der er endnu et Punkt, som jeg gerne vil sige et Par Ord om, det er Spørgsmaalet om Forholdet mellem Danmark og Færøerne, navnlig med Hensyn til Refusjon af ydet Fattigunderstøttelse lige over for Bemærkningen om, at der gives Regler baade i den danske og i den færøste Fattiglov, som medføre, at der gælder ensartede Regler med Hensyn til den Tid, som udtræves, for at vedkommende kan faa Forsørgelsesret paa Stedet, og ensartede Regler om Afholdelse af Udgifterne, men derimod ingen Regler om Refusjon mellem danske og færøste Kommuner indbyrdes. Jeg deler den Opfattelse, som den ærede Ordfører fremkom med, at Følgen af, at der hverten i den danske eller i den færøste Lovgivning er Bestemmelser derom, er, at den ældre Tingenes Tilstand vedbliver at bestaa, og dette maa saa meget mere antages, som den ældre Tingenes Tilstand ikke hviler paa Lovbestemmelser. Hvis det var Tilfældet, kunde ganske vist det Spørgsmaal opstaa, om ikke de Paragraffer i vedkommende Fattiglov, som ophævede alle ældre Bestemmelser, ogsaa maatte ramme saadanne Bestemmelser, saa at man stod uden Regel; men det kan ikke antages, fordi denne Reciprocitet med Hensyn til dette, som hidtil har gældt mellem Danmark og Færøerne og mellem Danmark og Island, aldrig har haft Lovhjemmel. Det har været et sæd-